

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. N.** zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016, č. j. OAM-860/ZA-ZA04-P17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Az 26/2016 – 77,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Az 26/2016 – 77, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany kvůli své obavě z výhrůžek osob spojených s bývalým ukrajinským poslancem Olegem Kalašnikovem. V roce 2006 byl fyzicky napaden jeho lidmi, protože jej společně s kolegyní novinářkou natáčel při rozdávání úplatků voličům. Utrpěl poranění hlavy (otřes mozku, poranění měkkých tkání). Celá kauza byla medializovaná, oficiálně však byla odložena pro nedostatek důkazů. Oleg Kalašnikov nemohl z rozhodnutí své strany (Strany regionů) kandidovat do parlamentu, jinak však postižen nebyl. Později se aktivně účastnil „Anti-Majdanu“. V roce 2015 byl zavražděn a krátce po té stěžovateli telefonovala neznámá osoba s dotazem, zda ví, co se s Kalašnikovem stalo, a že se má začít bát. Asi čtrnáct dní na to mu někdo rozbil okénko automobilu a ukradl z něj ukrajinskou vlaječku. Stěžovatel to pochopil jako jasnou

výhrůžku. Odcestoval proto s celou svou rodinou do České republiky, kde žijí jeho rodiče. Pokusil se zde získat vízum za účelem strpění pobytu na území a později požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Městský soud přisvědčil důvodům, pro které žalovaný stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil.

[4] Podmínky k udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu nebyly splněny, jelikož újma, která stěžovateli hrozila, nenaplněovala intenzitu pronásledování a jeho obavy z pronásledování nebyly opodstatněné. Tvrzení, že situace na Ukrajině je pro něho životu nebezpečná, bylo založeno na jediném výhrůžném telefonátu. Soud neshledal souvislost s incidentem z roku 2006. Stržení vlaječky, případně rozbití okénka automobilu, dle jeho úsudku souvisí se současnou vyhrocenou situací na Ukrajině a nelze je vnímat jako azylově relevantní. Není-li důvodný strach z pronásledování, tím méně lze hovořit o tom, že by k pronásledování skutečně došlo. Vzhledem k tomu, že nebyla naplněna jedna z kumulativních podmínek dle citovaných ustanovení, dalšími z nich se soud nemusel zabývat.

[5] Jako neopodstatněnou vyhodnotil námitku neprovedení některých důkazů. Zdůraznil, že je na úvaze správního orgánu, které důkazy provede a které nikoli. Žalovaný zdůvodnil, proč některé důkazní návrhy byly irelevantní nebo nadbytečné, a soud mu přisvědčil. Smyslem dokazování není opakování totožných skutečností z několika různých zdrojů.

[6] Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu konstatoval, že stěžovateli na Ukrajině nehrozí nebezpečí vážné újmy. Svá tvrzení stěžovatel nedoložil a nesplňuje test „reálnosti nebezpečí“. V průběhu správního řízení kladl potenciální pronásledování a hrozící újmu pouze do souvislosti s jedním natáčením v roce 2006 a nikoli se svojí novinářskou činností jako takovou. Teprve v řízení před soudem dokládal postihy konkrétních novinářů. Jeho činnost navíc nevykazovala vyšší míru politické angažovanosti, jako tomu bylo u ukrajinských novinářů, kteří byli v minulosti zavražděni. Jednalo se o výjimečné případy a na jejich základě tedy nelze dovozovat, že takový následek může s vysokou pravděpodobností nastat i u stěžovatele.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

[8] Zdůraznil, že incident z roku 2006 byl pronásledováním z politických důvodů – potlačením svobody projevu stěžovatele, který natáčel politickou korupci bývalého poslance Kalašnikova. Nebyla mu poskytnuta žádná státní ochrana, věc byla odložena, přestože existovala řada důkazů. Tuto situaci považuje za výsledek zkorumpovanosti justice na Ukrajině.

[9] Je pravda, že znovu napaden nebyl. Celá rodina však žila ve strachu, syn dosud trpí neurotickou poruchou (k tomu stěžovatel doložil zprávu školského pedagogického zařízení ze dne 18. 5. 2017). Stěžovatel se věnoval natáčení politických reportáží, avšak

pokračování

pouze pro politiky, se kterými se mohl obsahově ztotožnit. K vyhrožování v roce 2015 došlo po té, co byl Oleg Kalašnikov zabit. Stěžovatel nepochybuje o tom, že telefonát s incidentem z roku 2006 a následným soudním procesem souvisel. Volající se ho výslovně ptal, jestli ví, co se s Kalašnikovem stalo. Po poškození auta se cítil bezprostředně ohrožen na životě; byl si vědom útoků na ostatní kolegy novináře.

[10] Pokud správní orgán a soud pochybovaly o pravdivosti jeho výpovědi ohledně příčinné souvislosti mezi výhrůžkami a jeho novinářskou profesí, měly přistoupit k dalšímu šetření skutkového stavu na základě zpráv o zemi původu. Existuje řada zdrojů, které potvrzují, že na Ukrajině dochází k zastrašování a v některých případech i fyzické likvidaci novinářů (odkázal na výsledky mítinku Mezinárodní mise pro bezpečí, ochranu novinářů a svobody tisku na Ukrajině z roku 2014, zprávu organizace Reportéři bez hranic, závěry Institute of Mass Information). Ze zpráv dle stěžovatele nevyplývá, že by se týkaly jen prominentních novinářů. Není ani pravda, že by došlo pouze ke dvěma útokům; jen v prvním pololetí roku 2016 jich bylo jedenáct. Soud situaci nepřipustně bagatelizoval, nezabýval se všemi předloženými důkazy a závěr, že stěžovateli nehrozí dostatečně intenzivní vážná újma, nemá oporu ve spise.

[11] Měl také posuzovat dostupnost státní ochrany. V případě stěžovatele byla pouze hypotetická, jelikož zastával určitý politický názor, který zveřejňoval v médiích.

[12] Dále stěžovatel brojil proti neprovedení některých důkazů ve správním řízení. Úvaha městského soudu, že se jednalo o důkazy nadbytečné, je dle jeho názoru nesrozumitelná a nepřezkoumatelná, pokud současně naznačil, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno.

[13] Správní orgán si navíc sám měl obstarat zprávy o zemi původu, které by se explicitně zabývaly situací novinářů. Na základě předložení průkazu novináře se měl podrobněji zabývat profesí stěžovatele. Nelze mu klást k tíži, že až v řízení před soudem poukázal na další konkrétní případy násilí na novinářích.

[14] Stěžovatel nerozumí tomu, proč se soud nezabýval analýzou pojmu zastávání politických názorů. Novinářská činnost žalobce coby kameramana je vyjádřením politického práva ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Současně je nesporné, že byl kvůli své činnosti napaden a zbit ochrankou poslance Kalašnikova. Je tedy nejasné, jak soud dospěl k závěru, že jeho obava z pronásledování není důvodná.

[15] Dle jeho názoru je nesrozumitelná také část odůvodnění, kde soud uvedl, že pokud nejsou důvodné obavy stěžovatele z pronásledování, tím spíše nelze hovořit o tom, že by k pronásledování skutečně došlo. V minulosti prožité pronásledování může indikovat důvodnost obav z pronásledování budoucího, i když není jeho nutnou podmínkou.

[16] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný setrval na důvodech svého rozhodnutí, odkázal na obsah vyjádření k žalobě a navrhl odmítnutí, případně zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[19] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[20] Soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele shledal, neboť namítá taková zásadní pochybení městského soudu, u kterých nelze *a priori* vyloučit, že mají vliv na jeho hmotněprávní postavení. Městský soud dle názoru stěžovatele nepřihlédl ke všem žalobním námitkám a důkazním návrhům, v důsledku čehož věc nesprávně posoudil.

[21] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[22] Stěžovatel rozporuje důvody, pro které mu nebyl udělen azyl podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona.

[23] Podle § 12 [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[24] Podle § 14a odst. 1 [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[25] Městský soud se při posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nejprve zabýval intenzitou újmy, která stěžovateli na Ukrajině hrozí, a důvodností jeho obav, přesněji zda by šlo o pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu či vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona a zda stěžovatelův strach je důvodný, respektive nebezpečí skutečné. Vzhledem k tomu, že dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly, další z nich již neposuzoval.

pokračování

[26] Logice tohoto postupu nelze nic vytknout. Městský soud správně vycházel z toho, že podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany musí být naplněny kumulativně. Platí, že pokud některá z nich dána není, je nadbytečné zabývat se všemi ostatními. Bez ohledu na výsledek dalšího posouzení by totiž k udělení určité formy mezinárodní ochrany nemohlo dojít. Jestliže tedy městský soud dospěl k negativnímu závěru ohledně hrozící újmy (pronásledování) a pravděpodobnosti, že nastane, nemusel se zabývat ani otázkou, zda lze stěžovatelovu činnost podřadit pod výkon politických práv, ani zda mu v zemi původu byla dostupná efektivní ochrana.

[27] S ohledem na to, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je rozsudek městského soudu a jeho důvody (§ 102 s. ř. s.), také on se soustředil na otázku intenzity hrozící újmy a její pravděpodobnosti (k důkaznímu standardu ve věcech mezinárodní ochrany, který je odlišný u azylu a doplňkové ochrany, pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[28] V projednávané věci bylo stěžejní posoudit souvislost mezi událostmi let 2006 a 2015. Není sporu o tom, že stěžovatel v roce 2006 natáčel korupční jednání bývalého poslance Kalašnikova a že byl kvůli tomu zbit (utrpěl otřes mozku a poranění měkkých tkání). Nebylo zpochybněno, že mu v roce 2015 volala neznámá osoba a vyhrožovala mu v souvislosti se smrtí Olega Kalašnikova, ani že mu později někdo poškodil auto a odcizil z něj ukrajinskou vlaječku. Žalovaný a městský soud se však se stěžovatelem zásadně rozcházejí v hodnocení významu a závažnosti událostí z roku 2015, která stojí a padá právě na jejich návaznosti na incident z roku 2006. Je nasnadě, že izolovaně vnímaný anonymní telefonát či odcizení vlaječky z auta nemůže svědčit o důvodně pociťované obavě z pronásledování či skutečném nebezpečí hrozící újmy. Situace by však byla zcela odlišná, pokud by tyto činy byly motivované dřívějšími událostmi, při kterých byl stěžovatel fyzicky napaden kvůli svojí novinářské činnosti a které vyvrcholily tím, že bývalý poslanec Kalašnikov nemohl z rozhodnutí své strany kandidovat do parlamentu. Šlo tedy o to, zda je souvislost těchto událostí skutečně pouhou domněnkou a spekulací stěžovatele, či nikoli.

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění, které k této problematice prezentoval žalovaný a městský soud, neobstojí. Na jednu stranu je třeba uvést, že jejich úvaha, že spolu jednotlivé události nesouvisí, je logická a jasná. Je mezi nimi značný časový odstup (devět let), během kterého se stěžovatel ani členové jeho rodiny nestali obětí žádného dalšího útoku, nikdo jim nevyhrožoval, zkrátka nic se jim nestalo. To, že se báli, by za těchto okolností nebylo ničím jiným než jejich subjektivním pocitem, který o realitě nevypovídá. V projednávané věci však nebyla situace postavena takto jednoduše. Stěžovatel časový odstup vysvětloval a své obavy objektivizoval tvrzením, že novinářům je na Ukrajině často vyhrožováno a bývají terčem násilí. Žalovaný správní orgán ani městský soud tuto argumentaci dostatečně nezohlednily a jejich odůvodnění proto není dostatečné.

[30] V průběhu správního řízení stěžovatel vysvětloval, proč se do roku 2015 „nic nedělo“. Uvedl, že po medializaci incidentu se Strana regionů snažila od celé věci distancovat. Její předseda Janukovyč se zaručil za to, že novinářům již nehrozí nebezpečí, a Kalašnikov byl vyškrtnut z kandidátky. Stěžovatel má za to, že po dobu, po kterou byl Janukovyč u moci, si tedy osoby kolem Kalašnikova vůči stěžovateli nic nedovolily.

Podstatné by také mohlo být, že stěžovateli bylo vyhrožováno teprve po vraždě Kalašnikova. Žalovaný však na vyjádření stěžovatele, které nelze *a priori* vyhodnotit ani jako nelogické, ani jako irrelevantní, nijak nereagoval. Jeho odůvodnění stojí na důrazu na zmíněný časový odstup a absenci dalších útoků, neuvedl však, jaký má názor na stěžovatelovo zdůvodnění. K této problematice se nevyjadřoval ani městský soud.

[31] Dále bylo třeba zohlednit, že stěžovatel v žalobě tvrdil nepříznivou situaci novinářů na Ukrajině. Uváděl, že novináři jsou častými oběťmi násilí, které fakticky zůstává beztrestné. Na podporu svých tvrzení odkazoval na internetové zpravodajské články, výsledky mítinku Mezinárodní mise pro bezpečí, ochranu novinářů a svobody tisku na Ukrajině z roku 2014, zprávu organizace Reportéři bez hranic, závěry Institute of Mass Information, dopis novinářky M. S., dva dopisy ukrajinské poslankyně Olgy Chervakové a odpověď generálního prokurátora Shokina, zprávu Úřadu vysokého komisaře pro lidská práva OSN, zprávu Amnesty International, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a dva další internetové články.

[32] Tuto argumentaci nebylo možné přejít prostým poukazem na to, že byla poprvé uplatněna v žalobě. Stěžovatel současně namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Podle jeho názoru se měl sám pozicí novinářů na Ukrajině zabývat a příslušné zprávy si obstarat. Upozorňoval tak na nedostatek postupu žalovaného a odůvodnění napadeného rozhodnutí, což nepochybně v žalobě učinit mohl. Vzhledem k tomu, že označil konkrétní skutečnosti, ke kterým mělo být přihlédnuto, a svá tvrzení dokládal, městský soud se měl jeho námitkami řádně zabývat.

[33] Je třeba uvést, že pokud je postavení novinářů na Ukrajině skutečně takové, jako stěžovatel tvrdí, měl žalovaný povinnost se s touto problematikou zabývat a obstarat si za tímto účelem relevantní podklady. Žadatel o mezinárodní ochranu totiž nemusí do řízení v zásadě vnést nic jiného, než svůj vlastní, věrohodný příběh. Je pak na žalovaném, aby hodnotil význam jednotlivých skutkových okolností z pohledu mezinárodní ochrany a aby si za tímto účelem obstaral dostatečné informace o zemi původu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, publ. pod č. 1095/2007 Sb. NSS, ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel tvrdil, že je kameraman a novinář, který se navíc alespoň částečně věnoval politickým tématům, měl se žalovaný z vlastní iniciativy zabývat postavením těchto osob. Bylo na městském soudu, aby prověřil, zda toto postavení bylo specifické a žalovaný k němu měl přihlédnout, nebo nikoli (pokud by tomu tak nebylo a jednoduše řečeno by nebylo co zjistit, žalovanému by samozřejmě nemohlo být vyčítáno, že tak neučinil).

[34] Neobstojí ani druhá část odůvodnění městského soudu, kde konstatoval, že stěžovatelem předložené důkazy svědčí pouze o dvou případech vraždy v rámci široké skupiny, přičemž tyto případy byly specifické svojí politickou angažovaností. Stěžovatel v žalobě nehovořil pouze o dvou vraždách, popisoval také obecnou situaci novinářů na Ukrajině. Uváděl, že útoky a výhrůžky novinářům jsou běžné, že dokonce došlo k několika vraždám, že trestné činy páchané na těchto osobách nejsou řádně šetřeny a nedostává se jim účinné ochrany. Tato tvrzení jsou relevantní i ve vztahu ke stěžovateli, který je novinářem – kameramanem. Městský soud proto měl navržené důkazy (nebo

pokračování

alespoň některé z nich) provést a zhodnotit, co projednávané věci přináší. Pokud však posuzoval jejich obsah a konstatoval, že neskýtají oporu pro stěžovatelova tvrzení, aniž by je provedl, zatížil řízení jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[35] Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že závěr městského soudu, že stěžovatel nebyl politicky angažovaným, je poněkud zkratkovitý. Ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatel v minulosti natáčel korupční jednání tehdejšího poslance Kalašnikova, což nepochybně je politické téma. Později měl natáčet videa pro některé politiky, zmiňoval také své pracovní cesty na východní Ukrajinu. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel není politicky angažovanou osobou, bylo třeba, aby vysvětlil úvahy, které jej k tomu vedly.

[36] Lze tedy shrnout, že není dostatečně odůvodněný závěr žalovaného a městského soudu, že újma hrozící stěžovateli nedosahuje intenzity pronásledování ani vážné újmy a že pravděpodobnost, že nastane, není dostatečná (obavy nejsou odůvodněné a nebezpečí skutečně nehrozí). Napadené rozhodnutí ani rozsudek neobsahují důvody, pro které nebylo přihlédnuto k vysvětlení časového odstupu mezi jednotlivými incidenty. Městský soud řádně nepřezkoumal, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Tvrzení stěžovatele o situaci novinářů na Ukrajině přitom jsou způsobila vnést do věci jiný náhled na otázku souvislosti incidentů v letech 2006 a 2015. Dále hovoří o možném nebezpečí, které novinářům na Ukrajině v souvislosti s jejich prací obecně hrozí. Z tohoto úhlu pohledu se věci žalovaný správní orgán ani městský soud nezabývaly.

[37] Rozhodnutí žalovaného však bylo založeno také na dalších důvodech, zejména na tom, že původcem pronásledování/vážné újmy je soukromá osoba a stěžovatel měl možnost domoci se ochrany v zemi původu (viz § 2 odst. 5 a 6 zákona o azylu). Městský soud proto v dalším řízení posoudí, zda alespoň tyto důvody ve světle žalobních námitek obstojí. Zhodnotí také, zda bude za tímto účelem potřebné provést stěžovatelem navržené důkazy, a své úvahy v odůvodnění rozsudku popíše. Pokud by tyto další důvody žalovaného obstály, neměla by jeho výše popsaná pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by tomu tak nebylo, bude se městský soud znovu zabývat výše nastíněnými otázkami. Předně ve světle žalobních námitek a navržených důkazů posoudí, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Za tímto účelem rozhodne, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, a svůj postup zdůvodní. Žalovaného také zaváže k tomu, aby se náležitě zabýval argumenty, které stěžovatel prezentoval jako vysvětlení souvislosti mezi incidenty z let 2006 a 2015.

[38] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že neshledal důvodnou námitku, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nesrozumitelný v rozsahu odůvodnění, které se týkalo tvrzeného opomenutí důkazů ve správním řízení. Stěžovatel dovozuje tento závěr z tvrzení, že nebylo možné zdůvodnit neprovedení důkazů jejich nadbytečností, pokud mu bylo současně vyčítáno, že neprokázal souvislost incidentů z let 2006 a 2015. Jeho argumentace je však zavádějící, neboť důkazy předložené ve správním řízení se přímo této otázky nedotýkaly.

[39] Zprv se jednalo o internetové články týkající se stěžovatelova incidentu v roce 2006, ty však z podstaty věci nemohou o spojitosti s následnými událostmi vypovídat. Žalovaný navíc vycházel ze všech tvrzení o incidentu z roku 2006 již na základě

stěžovatelovy věrohodné výpovědi. Podobně nebylo třeba dokazovat novinářskou průkazkou, pokud žalovaný na základě stěžovatelovy výpovědi vycházel z toho, že novinářem je. Další předložené důkazní prostředky se týkaly zcela jiných okolností, a to ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, zdravotního stavu stěžovatele, jeho beztrestnosti a výkonu praxe u České televize. Skutečnost, že jsou novináři obecně oběťmi násilí, stěžovatel ve správním řízení netvrdil ani nedokládal. To, že tak učinil v žalobě, bylo zohledněno výše.

[40] Pro posouzení věci nebyla relevantní zpráva školského poradenského zařízení, kterou stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti. Dokládal jí tvrzení, že jeho syn trpí neurotickou poruchou, sama tato skutečnost však nijak nevypovídá o okolnostech rozhodných pro posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany stěžovateli.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu